

στρέφοντο ἐν ταῖς θήκαις των καὶ πῦν εἰς τὸ ρινόμακτρον ἐφώναζε πάση δυνάμει. „Φτού — οὐ — οὐ!“

Ὁ Φουστῶφ ἐμβήκεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ δωμάτιον, ἔτεινεν εἰς ἀμφοτέρους τὴν χεῖρα καὶ ἠρώτησεν, ἂν ἐγνωρίζομεν ἀλλήλους.

— Ὅπως διόλου! ἀπήντησε βροντωδῶς ὁ Δαμιανός· ὁ ἀπόμαχος τοῦ χίλια ὀκτακόσια δώδεκα δὲν ἔχει ἀκόμη αὐτὴν τὴν τιμὴν.

Ὁ Φουστῶφ συνέστησε πρῶτον ἐμέ, ἔπειτα δεικνύων τὸν „ἀπόμαχον τοῦ χίλια ὀκτακόσια δώδεκα“ εἶπε: „Δαμιανός· Ῥάτε, διδάσκαλος... διαφόρων ἐπιστημονικῶν κλάδων“.

— Σωστά, σωστά — διαφόρων ἐπιστημονικῶν κλάδων, ἐπανάβεν ὁ κύριος Ῥάτε, διότι καὶ εἰς τί δὲν ἔδωκα ἐγὼ μαθήματα καὶ τί ἀκόμη καὶ τὴν σήμερον δὲν διδάσκω! Μαθηματικά, Γεωγραφίαν, Στατιστικὴν, Ἰταλικὴν Διπλογραφίαν, χάχαχά! καὶ Μουσικὴν! Ἀμφιβάλλετε, ἀγαπητέ μου; ἠρώτησεν αἰφνης στραφεὶς πρὸς ἐμέ. Ῥωτῆστε τὸν Φουστῶφ μὲ πόσῃ τέχνῃ παίζω τὸ φαγόντο. Καὶ πῶς θὰ ἤμουν ἐγὼ τότε βοηθός — δηλαδὴ τῷ τῷ; Μάλιστα, κύριε, εἶμαι τῷ τῷ καὶ πατρίς μου εἶνε ἡ ἀρχαία Πράγα!... Στάσου νὰ σοῦ πῶ, Φουστῶφ· διὰ τί δὲν ἤλθες τόσον καιρὸ νὰ μᾶς ἰδῇς; Μὰ πρέπει νὰ παίζωμε τὴν διωδίαν μας, χάχαχά! τὴν διωδίαν μας!

— Ἀλλὰ μὴς προχθὲς ἤμουν εἰς τὸ σπῆτι σας, ἀπεκρίθη ὁ Φουστῶφ.

— Αὐτὸ κ' ἐγὼ λέγω τόσον καιρὸν, χάχαχά!

Ὅταν ὁ κύριος Ῥάτε ἐγέλα, οἱ λευκοὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἔτρεχον ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην γωνίαν τοῦ δωματίου.

— Βλέπω, καλέ μου νέε, ὅτι ἀπορεῖτε διὰ τὴν συμπεριφορὰν μου, εἶπε στραφεὶς αὐθις πρὸς ἐμέ. Αὐτὸ ὅμως προέρχεται, διότι δὲν γνωρίζετε ἀκόμη τὸν χαρακτήρ μου. Ζητήσατε περὶ ἐμοῦ πληροφορίας ἀπὸ τὸν καλὸν μας Ἀλέξανδρον Φουστῶφ. Τί θὰ σῆς εἴπῃ αὐτός; Αὐτὸς δὲ

σῆς πῃ: Ὁ Ῥάτε εἶνε ἀπλοϊκός, ἀλλ' ἀνοικτόκαρδος, ψυχῇ καὶ σώματι ῥῶστος, ἂν ὄχι διὰ τὴν καταγωγὴν του, βέβαια ἔμως διὰ τὰ αἰσθητά του... χάχαχά! Εἰς τὴν βάπτισμα ὀνομάσθη Ἰωάννης, τώρα ὅμως ὀνομάζομαι Δαμιανός Ῥάτε! Ὅτι ἔχω εἰς τὴν καρδίᾳ μου, δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸ κρατήσω πολὺ μέσα μου, διότι πάντοτε τὸ λέγω... χάχαχά! Ἀπὸ τυπικότητος, ἐθιμοταξίας καὶ ὅπως λέγονται ἐπὶ αὐτὰ τὰ πράγματα τίποτε δὲν ἐννοῶ καὶ οὐτε θέλω νὰ ἐννοήσω. Ἐλᾶτε ὅμως νὰ μ' ἐπισκεφθῆτε ἕνα βράδυ. Θὰ βεβαιωθῆτε ὁ ἴδιος περὶ τούτου. Ἡ γρηῃ μου — ἡ γυναικᾶ μου δηλαδὴ — εἶνε καὶ αὐτὴ ἀπλοϊκῇ, ὡς ἐμένα. Νὰ ἰδῆτε ὅμως πόσον καλὰ θὰ μᾶς μαγειρεύσῃ· αἱ Ἀλέξανδρε, δὲν λέγω τὴν ἀλήθειαν;

Ὁ Φουστῶφ ἐμειδίασε μόνον ὀλίγον, ἐγὼ δὲ ἐτήρουν σιωπὴν.

— Μὴ κάνετε τώρα καὶ σῆς τσακίσματα ἔμπροστὰ ἑνὶ γέροντα ἀνδρῶπι ὡς ἐμένα· ἔλτε νὰ με ἰδῆτε, τώρα ὅμως... .

Ἐξήγαγε τὸ χονδροειδὲς ἀργυροῦν ὥρολόγιόν του καὶ τὸ ἐκράτησε πρὸ τοῦ πλατέως ἀνεωγμένου δεξιῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ.

— Τώρα πρέπει πάλιν νὰ γυρίσω. Μὲ περιμένει ἕνα ἄλλο πουλάκι... τοῦ δίδω μαθήματα... ὁ θεὸς πλέον τὸ ἔχει ὅτι πρῶτα... εἰς τὴν μυθολογίαν, ἀλήθεια, εἰς τὴν μυθολογίαν! Καὶ τὸ κτήνος κατοικεῖ τόσο μακριὰ... εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Πύλιν. Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον, θὰ ὑπάγω ἀποστολικῶς, ἐπειδὴ καλλίτερα εἶνε τὰ λεπτὰ διὰ τὸν ἀμαξῶ νὰ μείνουν ἔτι τέττη μου... χάχαχά! Σᾶς προσκυνῶ, κύριε, καὶ καλὴν ἐντάμωσιν καὶ σῆς, καλέ μου νέε, μὴ λησμονήσητε νὰ ἐλθῆτε... βέβαια πρέπει νὰ παίζωμε καὶ τὴν διωδίαν μας! ἐφώνει ἀκόμη ὁ κύριος Ῥάτε ἐκ τοῦ προθαλάμου, ἐν ᾧ μετὰ μεγάλου θορύβου ἐφόρει τῆς γαλότσας του καὶ διὰ τελευταίαν φορὰν ἠκούετο ὁ παράξενος καὶ μεταλλικὸς γέλως του.

[Κατὰ τὸν Τουργένιεφ.]

(ἔπεται συνέχεια.)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

Ἐν τῇ κεφαλῇ τούτῳ ἐχαιρετίσαμεν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος πάντοτε φίλως ἱκανὰ φιλογικὰ καὶ ἄλλης παντοίας ὕλης ἔργα, ἅτινα εὐηρεστήθησαν ν' ἀποστείλωσιν ἡμῖν οἱ εὐγενεῖς αὐτῶν συγγραφεῖς ἢ ἐκδόται. Ἐγνωεῖται, ὅτι πάντοτε περιορισθῆμεν εἰς βραχεῖαν βιβλιογραφικὴν σύστασιν, καθ' ἣν σύστημα ἤρμοζε ν' ἀκολουθῇ ἡ σύνταξις οἰκογενειακοῦ ἀναγνώσματος. Κατὰ τοὺς αὐτοὺς ὅρους, πᾶσαν ἀνεξαρτήσιαν περιβεβλημένους, ἐξακολουθοῦμεν καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὸν ἐφεξῆς καταρτισμὸν τῆς Βιβλιοθήκης.

23. ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ Δ. ΖΥΓΟΥΡΑ,

καθηγητοῦ ἐν τῷ Ἀρσακείῳ, κτλ., Ο ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις 1885, σελ. 252. Ὁλην σειρὰν χρησίμων καὶ εὐλήπτων οἰκογενειακῶν ἐγκολπίων ἀποτελοῦσι τὰ κατὰ καιροὺς ἐκδεδομένα συγγράμματα τοῦ κ. Ζύγουρα, φιλοτιμουμένου τὰς πρωτίστας ἀνάγκας τῆς ἡμετέρας κοινωνίας φιλοστόργως πάντοτε νὰ θεραπεύῃ. Ἄλλοτε, ὅτε ὁ Ραγκαβὴς πρὸ πεντηκονταετίας μετέφραζε τὴν πατρικὴν πρὸς θυγατέρα συμβουλὴν τοῦ διασῆμου Γερμανοῦ Κάμπε καὶ ἔζων ἐνάρετοι καὶ ἀληθινοὶ λόγιοι, καὶ συνεγράφετο ὁ Γεροστάθης βραδυτέρων, τὸ ἔθνος εἶχε πρόχειρα καὶ εὖωνα κάλλιστα τοιαῦτα ἐγγειρίδια, νῦν ὅμως, ἀφοῦ ἐξηντλήθησαν τὰ παλαιὰ ἐκεῖνα βιβλία, μόνον ἀπόντημα ἄξιον συστάσεως ἀνυπόπτου πρὸς ἐλληνικὰς οἰκογενεὰς εἶνε τὰ βιβλία τοῦ κ. Ζύγουρα, μετὰ πατρικῆς ἡμερότητας εἰσηγουμένου ἀγνώστους εὐκολίας διὰ τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν.

24. ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ καὶ γενικὸν πρόγραμμα τοῦ ἐν Βραίλᾳ ἐλληνικοῦ ἐκπαιδευτηρίου Γεωργίου Γ. Χρυσόχοιτου. Ἐν Βραίλᾳ 1885. Ἀπὸ πολλοῦ ὀφείλομεν τῷ εὐ-

παιδευτῷ ἰδρυτῇ καὶ Διευθυντῇ τοῦ ἐν Βραίλᾳ ἐλληνικοῦ ἐκπαιδευτηρίου εὐκρινῇ συγχαρητήρια διὰ τὴν προκοπὴν καὶ φήμην τοιοῦτου ἰδρύματος ἐν μέσῳ χώρας, ἔνθα δὲν εἶνε δυστυχῶς ἀκίνδυνος ἡ θέσις καὶ ἡ εἰς τὰ πατρία πίστις καὶ ἐμμονὴ τῶν ὁμογενῶν μας. Ἡ κατὰ τὰ νεώτερα ἐκπαιδευτικὰ συστήματα λειτουργία τοιοῦτου ἀνωτέρου ἐκπαιδευτηρίου εἶνε σιβαρὸν προπύργιον κατὰ πολλῶν τὸν ἐκεῖ ἐλληνισμὸν ἐπαπειλούντων κινδύνων καὶ μάλιστα συμφερόντων, τὸ δὲ κύριον τῆς παλαιᾶς ταύτης ἀληθείας δὲν ἐμειώθη διόλου ἐκ τῶν ἔλεσινδων παραλογισμῶν τῆς καθ' ἡμᾶς δημοσιογραφίας, τῆς ὁποίας ἀντιπρόσωποι τινες, θαμβωθέντες ἐξ ἐφημέρων θριάμβων νευροσπάστου ἐθναρίου, ἀναθεματίζουν ἀπὸ τινος καὶ καταγελῶσι πάντας, ὅσοι ἐνόμισαν τὴν διανοητικὴν τοῦ ἔθνους μόρφωσιν ὡς συντελεστικὴν πρὸς συντήρησιν καὶ ἐπικράτησιν αὐτοῦ ἐν Ἀνατολῇ.

25. Ο ΤΑΦΟΣ ΤΩΝ ΒΡΑΣΤΩΝ, διήγημα ἐκπονηθὲν ὑπὸ ΝΑΟΥΜ Π. ΒΟΪΛΑ. Ἀθήνησιν 1885, σελ. 148. Τὸ „ἀλβανικὴς ἐποθέσεως“ διήγημα τοῦτο „εἶνε ἔργον καθαρώς ἐξοικιστικῆς συναρπαγῆς, ἐκπονηθὲν ὑπὸ χλοερᾶς ἐνέδρας πρὸς κατόπτεισιν τρυγόνων, παρὰ δὲ τὴν μαγευτικὴν τῆς σφριγώσεως φύσεως ἐπίδρασιν ἐν αὐτῷ οὔτε τὸ ὑπερβάλων, οὔτε τὸ φανταστικὸν εὐρηται“. Κατόπιν περὶ τοῦ ἰδίου ἔργου ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς λέγει πάλιν ἐν τῷ προλόγῳ: Θυσίαν δώρου ἀναγνώσεως θὰ ὑποστώσιν οἱ προθύμως συνδραμόντες εἰς τὴν ἐκδοσιν αὐτοῦ. Τὰ δὲ σόλοικα τῆς γλώσσης ἀφίενται εἰς τὴν ἐπιεικειαν αὐτῶν, ἀναλογιζομένων ὅτι οὐδεὶς ἀπαντᾷ ἀλάνθαστος εἰδήμων αὐτῆς, πολλῶν δ' ἦντον ὁ κ. Ν. Π. Βοΐλας, ὅστις μετὰ ἰούλων περὶ τὰς πάρεας ἤρξατο τῆς σπουδῆς τῆς ὅσον ὥραιας τόσο καὶ ἀκατασχέτου Ἑλληνικῆς γλώσσης.“ Τοιαύτην σύστασιν προέταξε τοῦ διηγήματός του ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς.

26. ΡΑΚΗ ΚΑΙ ΣΑΡΩΦΟΝ, μυθιστόρημα ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ὑπὸ Κ. Σ. ΠΕΡΒΕΛΗ. Τόμος Α'. Ἐν Ὁδησσῷ 1885, σελ. κδ' καὶ 136. Σαρῶνομεν ἐκ τοῦ προλόγου τὰ ἐξῆς τοῦ Συγγραφέως ράκη. „Ἀρχίζω μωρολογῶν καὶ πρὶν ἀρχίζω προλογίζομαι. Ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα, ἐκ προλό-

γον μωρία συγγραφέως. Πολλὰ μωρία τον στενὸν μωρὸν μου νοὺν κατεπλημύρισαν, διέξοδον ζητοῦσαι. Ἐν τῷ προλόγῳ ὁ συγγραφεὺς δεικνύει τοὺς ὁδόντας, ὡς τὰ πρὸς πώλησιν ζῶα τοὺς ἐαυτῶν τοῖς ἀγορασταῖς. Ὁ πρόλογος εἶνε ὁ δικηγόρος, ὁ συνηγορῶν ὑπὲρ τῶν τυχόν ἀνοησιῶν τοῦ βιβλίου. — Διέσχισα, ἐκ Γερμανίας ἐλαύνων, τὴν Αὐστρίαν καὶ τὰ ὑπ' αὐτὴν κρατίδια. Ὁ Σὺλ-λερ κατέγεινε σχίζων τὰ περικαλύμματα τῆς ἀνθρωπίνου καρδίας. Τὰ παραπετάσματα τῶν αἰώνων ἤρθησαν ὑπὸ τῶν νευρωδῶν βραχιόνων Βολταίρου, Σαίξπηρ, Σάνδης, Οὐγγά. Ἡ αὐτὴ θραῦσις ἢ μᾶλλον ὁ αὐτὸς ξεσχησμός ἐξακολουθεῖ μέχρι τέλους τοῦ βιβλίου, τὸ ὅποιον ὁ κ. Κ. Σ. Π. ἀφιερῶ, σπουδάζων δυστυχῶς, εἰς σεβαστὸν αὐτῷ πρός-ωπον.

ΠΕΡΙΚΑΛΥΜΝΑΤΑ ΚΑΙ ΔΕΔΕΜΕΝΟΙ ΤΟ-ΜΟΙ ΤΗΣ ΚΛΕΙΟΥΣ. — Κατὰ προτίμησιν ἐνδὲς ἐκ τῶν

ἐπτὰ διαγωνισθέντων σχεδιογραφημάτων ἀνετέθη ἡ περαι-τέρω ἐπεξεργασία τοῦ χρυσοποικίλου καὶ πολυχρώμου (ἐπὶ οὐρανοχρόου ὑφάσματος) *Περικαλύμματος τῆς Κλειοῦς* εἰς τὰ ἐνταῦθα Βιβλιοδετικά Καταστήματα τοῦ Max Baumbach und Comp., ἀναλαμβάνοντα νὰ παραδώσωσιν αὐτὸ πρὸς πώλησιν μετὰ 3—4 ἐβδομάδας. Οἱ ἐπιθυμοῦντες τὴν κτῆσιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ τούτου τῆς „Κλειοῦς“ περικαλύμματος, καθι-στῶντος αὐτὴν ἀναφαίρετον πλέον στόλισμα πάσης ἐλληνι-κῆς αἰθούσης, παρακαλοῦνται νὰ προκαταβάλλωσι τὸ εἰς ἐξ (6) χρυσὰ φράγκα ἀντίτιμον, τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν εἰς βάρος ἡμῶν λογιζομένων. Διὰ τοιούτου περικαλύμματος τε-λείως ἐνταῦθα δεδεμένη καὶ ἐντὸς στερεᾶς καὶ κομψῆς θή-κης κεκλεισμένη ἀποστέλλεται ἡ Κλειὺ ἐλευθέρᾳ ταχυδρο-μικῶν τελῶν ἀντὶ φράγκων χρυσῶν τριάκοντα (30). Αἰτήσις τοῦ περικαλύμματος ἢ τοῦ Α'. Τόμου τῆς Κλειοῦς δεδεμέ-νου ἀνευ συγχρόνου ἀποστολῆς τοῦ ἀντιτίμου δὲν λαμβάνε-ται ὑπ' ὄψιν διὰ προφανεῖς λόγους.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Πολλὰ περίεργα πράγματα συμβαίνουσιν εἰς τὸν κόσμον, ἐν οἷς ἐκ τῶν περιεργωτέρων τοῦ ἀγγλικοῦ χαρακτήρος εἶνε τὸ ἑξῆς: Ὁ ἐν Λονδίῳ τραπεζίτης Ἰωσήφ Δάβσον ἔχει κίνα τινὴ, λίαν μοχθηρὰς φύσεως, καθότι ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἐπέπεσε καὶ ἐφάνευσσε δύο ἐτέρους κίνας τῆς γειτονείας. Οἱ κύριοι τῶν φονευθέντων ζώων ἀνηρέθησαν εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ὁ θεράπων τῆς θέμιδος ἔδωκε διαταγὴν νὰ θανατωθῇ ὁ κακοῦργος τὴν αὐ-τὴν ἡμέραν. Ὁ τραπεζίτης ὁμῶς εἶπεν: „Αὐτὸ ἐγὼ δὲν τὸ θέλω· τί θὰ συμβῇ ἂν δὲν ἐκτελέσω τὴν διαταγὴν; — Τότε ὀφείλετε ἐκάστην ἡμέραν τῆς ζωῆς τοῦ σκύλου σας ἀπὸ τῆς σήμερον νὰ πληρώνετε διὰ μιᾶς λίρας στερλίνας. — Μίαν λίραν τὴν ἡμέραν, αὐτὸ μᾶς κάμνει τριακοσίας ἐξή-κοντα πέντε τὸν χρόνον· μάλιστα, εὐχάριστος τὰς πληρώων, φθάνει μόνον νὰ ζήσῃ ὁ σκύλος μου.“ Καὶ πραγματικῶς ὁ Δάβσον τὴν αὐτὴν στιγμήν ἐμέτρησεν ἐκ τῶν προτέρων τὸ ποσὸν δι' ἡμῖς ἔτος.

— Ἐν ἔτει 1848 ἐγένοντο ἐν τῷ παλατίῳ τοῦ Λουξεμβούργου ἐν Πα-ρισίῳ μεγάλα συναθροίσαις ἐργατῶν. Ὁ γνωστὸς δημαγωγὸς Louis Blanc ὑπέσχετο ἐν τινι ἐνθουσιᾷ αὐτοῦ προσλαλῆσαι ταῖς ἐργατικαῖς τάξεσι μέ-λον λαμπρὸν καὶ ρόδινον. Τότε Ἀραγὼ, ὁ περιφανὴς Ἀστρονόμος καὶ διευ-θυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου, ὦν καὶ αὐτὸς τότε μέλος τῆς προσωρινῆς Κυ-βερνήσεως, ἐπλησίασε τὸν ῥήτορα καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν μειδιῶν: „Συν-άδελφε, μὴ ὑπόσχῃς εἰς τοὺς ἐργάτας τὴν σελήνην, διότι ποτὲ δὲν θὰ κατορθώσω νὰ τὴν καταβιβάσω καὶ νὰ τοῖς τὴν δώσω“.

— Ὁ Λόρδος Νόρτ, πρωθυπουργὸς ἄλλοτε τῆς Ἀγγλίας πολλὰς κατα-βαλὼν προσπάθειάς νὰ ὑποτάξῃ τὰς ἀποικίας τῆς βορείου Ἀμερικῆς, καὶ ὁ συνταγματάρχης Βάρρο, εἷς τῶν κυριωτέρων ἀντιπάλων του, ἀπώλεσαν ἀμφότεροι περὶ τὰ τέλη τοῦ βίου των τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν των. Ἡμέ-

ραν τινὰ συνηντήθησαν τυχαίως ἐν τινι συναναστροφῇ καὶ ὁ Λόρδος Νόρτ μελαγχολικῶς μειδιῶν εἶπε πρὸς τὸν ἀρχαῖον ἀντίπαλον: „Συνταγματάρχα, Σεῖς καὶ ἐγὼ ἤμεθα ἄλλοτε ἐπὶ πολλὸν καιρὸν ἐχθροὶ πρὸς ἀλλήλους, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχουν δύο ἄλλοι ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον, οἱ ὅποιοι ἤδελον βλέποντες ἀλλήλους εὐχαριστηθῇ τὸσον ὅσον ἡμεῖς οἱ δύο“.

— „Μὰ σὰς λέγω τὰ Μαθηματικὰ εἶνε μία ἀκαταμάχητος ἐπιστήμη, εἶνε αὕτη ἡ Λογική! Παραδείγματός χάριν: Ἐὰν εἷς ἐργάτης κατασκευ-άζῃ αὐτὸν τὸν τοῖχον εἰς δώδεκα ἡμέρας, δώδεκα ἐργάται κατασκευάζου-σιν αὐτὸν εἰς μίαν ἡμέραν. — „Ναί βέβαια, ἐὰν 288 ἐργασθῶν, εἰς μίαν ὥραν, 17,280 εἰς ἓν λεπτὸν καὶ ἂν 1,036,800 βάλουν χερί, τότε θὰ ἔχομεν τὸν τοῖχον ἑτοιμον εἰς ἓν δευτερόλεπτον, δηλαδὴ προτοῦ προφθάσων νὰ κινήσων μίαν πέτραν.“

— Μοὶ ἐπιτρέπεις, ἀγάπη μου, νὰ σοῦ πῶ ἓνα μυστικόν; — Βέβαια, εὐχαρίστως. — Ἐνα μεγάλο μυστικὸν... χρειάζομαι πολὺ ἕως 500 δραχμαῖς! — Μὴ φοβῇσαι ὅμως διόλου· εἶμαι ἕλος ἐχεμύθειας, δὲν τὸ ἤκουσα καθόλου.

— *Προσκεκλημένος.* Ἐπερέπε τὴν κόρη σας νὰ τὴν μάθετε καὶ μου-σικὴ — ὁ πατήρ: Καὶ αὐτὸ σκέπτομαι νὰ τὸ κάμω· θὰ τὴν βάλω νὰ μᾶθῃ τὸ μεγάλου τύμπανον. — Ὁ προσκεκλημένος: Τί λέτε, καλέ! αὐτὸ κάμνει πολὺ μεγαλύτερο θόρυβο ἀπὸ τὸ πιάνο! — Ὁ πατήρ: Ἰσὺα, ἰσὺα... δι' αὐτὸ καὶ τὸ παίζουν σπανιώτερα.

— Συνήγορος (ἐνδὲς κλέπτου) πρὸς τὴν γυναῖκά του: — Τρέχα, γυναῖκα, νὰ κλείσῃς ὅλα τὰ ὀψωδῆποτε κινητὰ πράγματα τῆς οἰκίας μας. — Ἡ σύζυγος: Καὶ διὰ τί; — Συνήγορος: Ὁ κλέπτης, ὁ ὅποιος σήμερον διὰ τῆς ὑπερασπίσεώς μου ἐκηρύχθη εἰς τὸ κακούργιοδικεῖον ἀθῶος, θὰ ἔλθῃ ἴσως νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ διὰ νὰ μοῦ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΗΣ.

Αἱ συνήθως ἐν χρήσει παρ' ἡμῖν ραπτομηχαναὶ σὺν τοῖς ἀνεκτιμήτοις αὐτῶν πλεονεκτήμασι καὶ ταῖς εὐκολίαις, τὰς ὁποίας παρέχουσιν εἰς τοὺς ράπτοντας, ἔχουσι συγχρόνως καὶ σοβαρὰ τινὰ μειονεκτήματα, λίαν ἐπηρεάζοντα τὴν καθόλου κατάστασιν τῆς ἡμετέρας υγείας καὶ καθιστώντα ἡμᾶς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νευροπαθεῖς καὶ ἐξηντλημένους κατὰ τὸ νευ-ρικὸν σύστημα. Οἱ ἱατροὶ πρὸ πάντων εἶνε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωσι τοῦτο, καὶ οὐχὶ σπανίως ἀναγκάζονται ν' ἀπαγο-ρεύωσιν εἰς γυναῖκας καὶ κοράσια τὴν κίνησιν ραπτομηχανῶν· ἀλλ' ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη, δυναμένη ἀζημίως νὰ ἐκτελεσθῇ ὑπο τῶν εὐπρόων οἰκογενειῶν, διὰ τοὺς πτωχοὺς ἀστοὺς καὶ τὰς ἐνδεεῖς ραπτρίας σημαίνει τὸ αὐτὸ καὶ νὰ παύσωσι πλέον ἐργαζόμεναι πρὸς πορισμὸν τοῦ ἐπιουσίου των ἄρτου.

Δεκάδες πειραμάτων ἐγένοντο καὶ ἄλλοι τόσοι διαγω-νισμοὶ διοργανώθησαν ἐπ' ἐσχάτων, ὅπως εὐρεθῇ τοῦλάχισ-τον κινητήριόν τι τῶν ραπτομηχανῶν μέσον, εὐμεταχειρί-στον καὶ ἐφθνηδὸν συγχρόνως, ἵνα παύσωσι πλέον αἱ γυναῖκες ἐξαντλοῦσαι τὸ νευρικὸν των σύστημα διὰ τῆς συχνῆς καὶ ἀτελευτήτου κινήσεως τῶν μηχανῶν διὰ τοῦ ἴδιου των σώ-ματος.

Καὶ κατεσκευάσαν λοιπὸν ἠλεκτρικοὺς κινητήρας καὶ μετεχειρίσθησαν τὴν πιεστικὴν δύναμιν τοῦ ὕδατος, ἐμηχα-νίσθησαν μεγάλας καὶ περιπλόκους συσκευὰς καὶ ἔδωσαν εἰς κίνησιν τὸν ἀτμὸν καὶ τὰ λοιπά, — ἀλλ' ἐξ ὅλων τούτων ἀτυχῶς οὐδὲν μέχρι τοῦδε μέσον κατορθώθη νὰ εὐρεθῇ ἱκανὸν νὰ τύχῃ παγκοσμίου φήμης καὶ ἀποδοχῆς.